

ben a *-ka*, *-ke*-vel, más esetekben a *-csa*, *-cse*-vel. És teljesen ugyanúgy keletkeztek nézetem szerint az olyan ma közhasználatú becéző személynévek is, mint pl. (*baba* >) *Baba*: *Babi*, *Babus*, *Bápszi*, (*duda* >) **Duda*: *Dudus*, (*rózsa* >) *Rózsa*: *Rózsi*, *Anna*: *Anni*, *Anka* (> *Panka*), *Annus*, *Anci*, *Ilona*: *Ilonka*, *Béla*: *Bélus*, *Gyula*: *Gyulus* stb. Mert hiszen a *baba*, *duda*, *rózsa*, *Anna*, *Ilona*, *Béla*, *Gyula* szavak végső *a* hangja sem becéző képző, hanem etimologikus része a szó ragtalan és képzőtlen alanyesetének.

Idetartozik végül még az a jelenség is (ezt először SÁGI figyelte meg. MNy. X, 223), hogy egyes *a* végű nőneveknek a végső hangja elmaradt. Így (lat. *Agneta* >) *R. Agnēta* > **Agnēt* (s ebből egyfelől **Agnēnt* > *R. Aglēt*, másfelől **Angnēt* > **Anglēt* > *R. Anglit* > *R. Angalit*), (lat. *Helena* > *R. Élēna* >) *Ilona* > *Ilon*, (lat. *Catharina* >) *R. Katalina* > (Szent-Katolna ~) *Katalin*, (lat. *Margareta* > *R. Margarēta* >) *R. Mārgita* (> *Mārgitta* hn., a második *ar* kapcsolat kieséséről l. MNy. XXX, 71) > *Mārgit*, (lat. *Rebeca* >) *Rēbēka* > **Rēbēk* (> *N. Rēbēk*). Az *a* elmaradását ezekben az esetekben is alig okozhatta más mint az, hogy egyes beszélők tévesen kicsinyítő-becéző képzőnek vélték, s ezért akkor, mikor egy-egy ilyen nevű nőt nem becézve, hanem közönbösen akartak megnevezni, **Agnēt*-nak, *Ilon*-nak, *Katalin*-nak, *Mārgit*-nak, **Rēbēk*-nak nevezték. És ezek a nem becéző, *a* nélküli névalakok aztán lassanként elterjedtek.

Horger Antal.

Megjegyzések a Magyar Etymologiai Szótár XI. (erdő-faristár) füzetéhez.

1.

erdő. Abban föltétlenül igazuk van e szótár szerkesztőinek, hogy e szavunk az *ered* ige melléknévi igenévi származéka. De nem magyarázzák meg azt, hogy hogyan kapta mai főnévi 'wald' jelentését. Azt hiszem, hogy *erdő* eleinte az eredetileg 'wald' jelentésű *vad* főnévnek (innen a szintén főnévi *vadon* származék) volt a jelzője: *erdő vad* '(sprossender) junger wald', s e jelzős szerkezetből vált ki utóbb jelentéstapadás-

sal önálló főnévként. De még akkor is csak 'junger wald' lehetett a jelentése és ez csak később tágulhatott a mai 'wald' fogalomká. (Ennek megtörténte után a *vad* szónak, melynek már régebben 'wild' jelentése is fejlődött, csakhamar elavult a régebbi 'wald' jelentése, mert ezt a fogalmat az egyjelentésű *erdő* szóval is ki lehetett fejezni).

Nem tartom helyesnek a szerzőknek azon feltevését, hogy *erdő* korábbi **eredő*-ből rövidült volna, mert a kétnyíltszótagos hangtörvény alapján csak felső és középső nyelvállású rövid magánhangzók estek ki, de alsók nem. A *telek*: *telke*, *kebel*: *keble* hangviszony, melyre feltevésük igazolásául hivatkoznak, nem alkalmas erre, mert *telek* régebbi hangalakja *telük* > **telék* volt, a személyragos *telke* alak tehát nem *teleke*-ből, hanem korábbi *telüke* vagy **teléke*-ből való szabályos fejlemény (vö. pl. *tulók*: *tulka*), a *kebele* melletti nagyon is új *keble* alak pedig analógiás alakulás: miután a R. *lepél*-ből a nyelvterület nagy részén *lepel* lett, a (szabályos régi *lepél*: *leple* meletti) *lepel*: *leple* irányító sor hatása alatt a hasonló hangalakú *kebel* mellé is keletkezett (a korábbi szabályos *kebele* helyébe) új *keble* alak. Tehát sem a *telke*, sem a *keble* alak nem igazolhatja az *erdő* alaknak régebbi **eredő*-ből való származtatását. De semmi akadálya sincsen régebbi **erédő*-ből vagy **eridő*-ből való származtatásának. Az *ered* ige régebbi **erəd* > **erid* alakjának feltevésére ugyanis teljesen feljogosítanak bennünket a megőrzött régiségként ma is használatos felszólító módú *erigy* igealak, valamint a népnyelvi *eriszt* és *eriszkedik* származékok.

De ennél még nagyobb tévedésnek tartom azt a feltevésüket, hogy az *erdő* főnév alapszavának, az *ered* igeének *er*-tőve korábbi **her*-ből való. Miért? Hiszen a finnugor alapnyelv szókezdő *sz* hangjának nem *h* hanem nulla felel meg nyelvünkben (l. SZINNYEI: NyH⁷ 26) és szókezdő *h* kiesésének az egész magyar nyelvtörténetben egyetlen egy esetét sem lehet kimutatni. (Az *Adrián*, *Ilona*, *óra*, *ostya*-féle latin jövevényszavak természetesen nem tartoznak ide. L. erről FLUDOROVICS: MNy. XXVI, 377). Nyilván csak azért teszik ezt fel, mert az *erdő* *ereszt* és *eresztvény* szavak nyelvemlékeinkben néhány esetben szókezdő *h* betűvel vannak írva. De elegendő ok ez erre a mérés feltevésre? Hiszen nyelvemlékeimben *hó* (ő); *Hayanduk*, *horczamat*, *hyth* (itt) *hot*, *hotalan*, *herews*-féle írást is talál-

lunk (I. SZINNYEI: NyH⁷ 115) s. az ilyen adatokat MELICHEN kívüül (MNY. XII, 393) még soha senki nem olvasta *h* hanggal. Annál kevésbbé, mert ennek a *h*-val való régi írásnak megvan a maga teljesen elfogadható írástörténeti magyarázata. (L. FLUDOROVICS i. h.). De nemcsak hogy az *erdő*, *ereszt* és *eresztvény* szavaknak teljesen alaptalanul tulajdonítanak régibb *herdő*, *hereszt*, *heresztvény* alakváltozatokat, hanem ennek alapján még azt is lehetségesnek tartják, hogy két barsmegyei kis tót községnek tót *Hrašťany* és magyar „*Heresztény*“ (helyesen azonban: *Herestény*, l. Helységnévtár) nevei nem úgy viszonylanak egymáshoz, hogy a tót helynév a magyar nyelvbe átkerülve, itt hangrendi átcsapás útján kapta mai alakját, hanem úgy, hogy e tót községek magyar „*Heresztény*“ (3: *Herestény*) neve azonos a 'junger wald' jelentésű magyar *eresztvény* szónak állítólagos egykori *heresztvény* változatával, s ebből a tótban népetimológiával lett *Hrašťany*!!!!

Horger Antal.

2.

esküszik. Helyes magyarázatára az *es* szó különféle jelentései vezetnek. *Es* tájnyelvben: 'es: regnet' és 'der Regen', továbbá régi nyelvünkben: 'der Eid, Schwur'. Az *es* igének és a belőle származott *esd* és *esküszik* igének tehát eredeti jelentése 'fallen' volt. Ebből a jelentésből az *esd* 'flehen' jelentése és az *esküszik* 'geloben' jelentése még a sámánkodás korában fejlődött ki nyelvünkben. E jelentésváltozásra jelentés-analógiai bizonyítékokat a finnugor népek sámánkodó szertartásában és nyelvében találunk. Az *esd* és *esküszik* tehát több más szavunkkal együtt a keresztyén kor előtti magyar pogány vallás emléke. (Egyik kéziratban heverő munkámban bővebben szólok e tárgyról.) Az *esküszik* az *esik* szó-családjába tartozik; hibásan egyezteteti az EtSz. finnugor nyelvek más eredetű szavával.

észik. Az EtSz. elfogadja azt, hogy a *híz* igének *hű* ige-neve az eredetibb, a *hívő* pedig későbbi újraképzés. Ebből következőleg el kell fogadnia azt, hogy a vogul γ képzős *tīm* 'ich esse' alaknak magyar alaktani megfelelője az *ém* 'ich ass', a vogul 3. személyű *tī* 'er isst' alaké pedig a magyar tájnyelvi *é* 'er ass (es)'. Ha mármost az EtSz. az *évé* (kifeledte: *évé*) alakot \rightarrow helyesen \rightarrow ebből az *é*-ből való újraképzésnek tartja, ellenmondásba kerül önmagával azáltal, hogy az *évé* (< *évé*)

v. elemében keresi a finnugor * γ képzőt. Mivel az *é* 'er ass (es)' alak *é*-jében (és a vogul *tī* *ī*-jében) van a γ képző, ezért az újra-képzett *évé* > *ëvé* alaknak csakis két magánhangzója rejtegeti az egykori γ -t, nem pedig a kettő közti *v* hang. (L. MÉSZÖLY: A Halotti Beszéd tárgyas, elbeszélő múlt alakjai, 114—6. l.).

Mészöly Gedeon.

3.

eretnek. A szó végső forrása a gör. *αἰρετικός*, de a MEtSz. szerint a közvetlen átadót nem tudjuk megjelölni, mert van ugyan a hazai szlov.-ban, a kaj-horv.-ban és az oroszban egy a *m*-hoz hasonló jelentésű *jeretnik* szó; de ebből a *m. eretnek* nem származhatott, mert a *m*-ban a *je*-szókezdet nem lett *e*-vé. Általános tapasztalat azonban, hogy olyan nyelvek, amelyekben a *h* hang hiányzik, ezt a hangot idegen szavak átvétele esetén egyszerűen el szokták hagyni. Mivel pedig a régi szlávban sem volt meg a *h*, a megfelelő gör. vagy latin (*hereticus*) szó átvételekor egyszerűen elhagyták. Mivel azonban az összes szláv nyelvekben az *e*-vel kezdődő szavak a történeti korban prejottálódtak, ez bekövetkezett természetesen az egykori **eretnikū*¹ szónál is. A *m*-ba azonban ez a szó prejottálatlan alakjában került. (Vö. alább *Eszény*, *Eszenyő*, *esperes*.)

Erge. — Helynévi kutatásaim során többször belebotlottam ebbe a névbe. Valami névproblémát nem láttam benne abban a feltevésben, hogy az *ér* szónak valamilyen deminutív származéka, aminthogy használatos is „ér“, „patakocska“ jelentésben Keletmagyarország különböző helyein. Arról is meg voltam győződve, hogy ez valahol már bizonyosan meg is van írva, de mivel a kérdésnek számomra fontossága nem volt, a dolognak nem néztem utána. És most nagy meglepetéssel olvastam a MEtSz.-ben, hogy a név előbbi köznévből származott, melynek eredete azonban ismeretlen. HORGER ANTALTÓL kérdeztem tehát meg, hogy vajjon az *erge* szóalak nem származhatott korábbi *erke* szóalakból a *k* zöngésülése útján. Tőle azután megtudtam, hogy erre a feltevésre tulajdonképp szükség nincs, mert hisz a magyarban a *g* kicsinyítő képző (v. ö. *balog*, *kéreg* stb.) is alkot némely esetben képzőbokrot az *-a* kicsinyítőképzővel; ilyen szavak pl. *keszege*, *sőrege*. Ezek közé tarthatók tehát az *erge* kn. és hn. is.

¹ *û* = kemény jer, *ï* = lágy jer.

erszény. A szónak a hazai német *aserin* szóból való származtatását illetőleg bizonyos nehézségeket látok. Ez a német szó ugyanis vagy a kfn. *as* (ujfn. *Aas*) vagy a kfn. *āz* szóval függ össze. Az első esetben a -s- hangot a középkorban *ž*-nek ejtették volna (v. ö. erre vonatkozó fejtegetéseimet: DUHbl. 6, 327), a második esetben pedig nehézségeket jelentene a felteendő hosszú magánhangzó. Késői átvétel esetén természetesen származhatnék a magyar szó az idézett hazai német szóból, ha abban eredetileg *ž*-t ejtettek volna is, erre a feltevésre azonban aligha van lehetőség, mert hisz a magyar szóra már a 14. sz. második feléből is van adat.

ěspěrēs. A MEtSz. szerint összetett szó, amelynek első része a régi m. *is* (mai *ős*) szó, a második része pedig vagy ó-velencei **prešt* átvételéből származik, vagy pedig annak a szónak a mása, amely megvan az ó-cseh *arciprišt* szóban. Végeredményben azonban a kettő egyet jelent, mert hisz mindkét szó a gör.-lat. *presbyter* szóból származik. Ez a magyarázat már csak azért sem elégíthet ki bennünket, mert a feltételezett második résznek a magyar nyelvben semmi nyoma sincs, már pedig lenni ha volt „atya-pap“ (ez volna a feltételezett összetett szó jelentése), akkor a „pap“ jelentésű *pěrēs(t)* szó sem hiányozhatnék (v. ö. *Priester*, ófr. *prēst(e)re* > ufr. *prêtre*). Hogy az *ěspěrēs* szó első szótagjában eredetileg nyílt hang volt — hisz különben is megvan a magyarban a szónak *espěrēs* változata —, azt a kaj-horv. *jašprist* és az osztr.-szlov. *jāšprišt* szóalakok is tanúsítják, amelyek a MEtSz. szerint a magyar szó átvételéből származtak. Pedig ezeknek nagyon régi átvételeknek kellene lenniök, mert hisz a második szótagban megőrizték a feltételezett *i* hangot, amelynek helyén már a Schl. szój.-ben is *e*-t találunk (ez a m. szó legrégibb feljegyzése). Ezek szerint az első szótagbeli *jaš*- sem származhatott magyar *is*-ből, ami azt jelenti, hogy a magyar *ěspěrēs* szónak a MEtSz.-ban közölt etimológiája téves; az ugyanis valószínűtlen, hogy a magyar szó nem függne össze az idézett szl. szóalakokkal. Kérdeznünk kell azonban, hogy egyáltalán szóba kerülhet-e olyan feltevés, amelynek értelmében az osztr.-szlovénok még az Árpádkorban átvettek volna a magyarból egyházi terminusokat. Ezt történeti lehetetlenségnek tartom, mert hisz Magyarország és az osztr.-szlov.

területek között a középkorban egyházi téren semmiféle kapcsolatot nem volt. De nincs meg ez a régi átvétel a hazai szlovénban sem, ahol pedig annak meglétét elsősorban kellene várnunk. Szerzők ugyan megemlékeznek a vend *ešpereš* szóról, amely azonban valószínűleg semmi egyéb mint a magyar hivatali címnek leírása, mert pl. a Fliszár-féle Magyar-vend szótár (Budapest, 1922) az esperest már *sinyór*-nak és *szénior*-nak tudja. Akármint legyen is, az idézett vendnyelvi szóalak csak legújabbkori átvételnek tekinthető, amelynek az idézett kaj-horv. és szlov. szóalakhoz semmi köze. — Véleményünk szerint a magyar és osztr.-szlov., kaj-horv. szóalakok egy régebbi szláv **ašprišt* szóalaktól származtak, amely korábbi **aršprišt* < **aršiprištū* szóalakon keresztül végeredményben a gör. ἀρχιεπισβυτος egyházi címre vezethető vissza. Erre, illetve a görögből származott latin *archipresbyter* cím olasz alakjára megy egyébként vissza a már idézett ó-cseh *arciprišt* szó is. Ehhez csak annyit kell megjegyeznünk, hogy a *ch*-ből szl. nyelvekben *i* előtt minden esetben *š* fejlődött. Az pedig bizonyára minden nyelvben előfordul, hogy két egymáshoz közel álló *r* közül az egyik kiesik, amit tulajdonképp elhasonulásnak mondhatunk. Szl. nyelvekben pl. így lett az össz. **grabrū* „gyertyán“ szóból az egyes szl. nyelvekben *gabr* vagy *grab*. Szláviság bizonyára több más hasonló példát is tudnának erre a jelenségre említeni. A kaj-horv. és osztr.-szlov. szóalakok alapján feltételezendő *a-* > *ja-* > *je-* hangfejlődés szintén szabályszerűnek tekinthető; pl. össz. **asenī* „körös“ szónak az egyes szl. nyelvekben ma *jasen*, *jesen* felel meg. — A m. *espērēs* szó azt tanúsítja, hogy a régi pannóniai szlávság keresztény terminológiájára a görög szertartású kereszténység terminológiája is hatással volt, mert hisz egyéb latin szertartású szl. népek terminológiájában a görög *archi* szónak olaszos-németes *arci* alakja szerepel. Nem valami magábanvaló jelenséggel állunk azonban ezen szónál szemben, mert hisz a magyar *érsek* szó is a görög *archiepiskopos* terminusnak népies szl. nyelvi **aršikū* rövidüléséből származott a MEtSz. szerint is. A görög egyházi terminológia különben — gót közvetítéssel — még a német keresztény terminológiában is nyomokat hagyott. — Az pedig külön bizonyításra nem szorul, hogy a magyarban **asprist* > *espērēst* > *espērēs* szabályszerű fejlemény.

Eszény, Eszenyő. Ezen földrajzi nevek a MEtSz. szerint az ész köznévvel összefüggésbe hozható szl.-kből származnak. Teljesen hibás volna a MEtSz. szerzői szerint ezen helyneveket SKULTÉTYVAL a tót *jašeň, jeseň* „kőris“ szavakkal hozni kapcsolatba.¹ A szerzők szerint ugyanis a *je-* > *e-* hangfejlődés nem tehető fel a magyarban. Erre a feltevésre nincs is szükség. Szerzőinknek ugyanis azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy a magyar *Eszény* és *Eszenyő* földrajzi nevek nem származhatnak szl. **Asenī* és **Asenov* névalakokból, ahogy a mai tót *jašeň-jeseň* is hangzott még a magyar honfoglalás korában és még később is. Amint ugyanis az előzőkben tárgyalt *érsek, esperes, és eretnek* szavaink tanúsítják, a szókezdő *a-* és *e-* még prejottátatlan alakban volt meg a magyarországi szlávok nyelvében a magyar keresztény terminológia átvételének korában is. De ezt tanúsítják egyes helyneveink is. A mai szláv nyelvekben szereplő „almás“ jelentésű *Jablanica, Jablonica* név a mi helyneveink sorában pl. még *Ablanc* alakban van meg (Vasban és Gömörben is), de prejottátatlan alakban vették át ezt a nevet ugyanabban a korban a szlovénoktól a stájerországi németek is, ahol ma *Aflenz* alakban találhatjuk meg ezt a nevet.² Azt pedig a MEtSz. szerzői sem állíthatnák, hogy a szl. **Asenī, *Asenov* névalakoknak nem felelhetne meg *Eszény* és *Eszenyő* a magyarban. Mivel pedig az összes szl. fanévek szerepelnek helyneveinkben, a kőrissel kapcsolatos szl. eredetű neveket nyilván az *Eszény* és *Eszenyő* nevekben kell keresnünk, mert hisz a középkorban különösen becsült kőrisfa mindenütt volt Magyarországon, így tehát nagyon csodálatos volna, ha ép ennek a fának nem volna nyoma szl. eredetű helyneveink sorában. Szerzőink szerint szl. *Jasenovo*-ra visszavezethető nevek nincsenek Erdélyben, de még Romániában sem. Bizony nem is lehetnek, mert a bolgárban a prejottáció ma sem általános, így tehát azokon a területeken, ahol egykor bolgárok laktak, hiába is kereskednénk a helységnévtárak *j* betűs részében olyan

¹ Nem értem mért volt szükséges a MEtSz. szótár szerzőinek a dilettáns SKULTÉTYNAK egy vicinális jelentőségű tót füzetkéjére hivatkozni, mikor én ezt érvekkel megtámogatva egy tudományos folyóiratban is megírtam (v. ö. ZONF. 6, 25).

² Az *Ablanc* név — bár nyelvészetileg nagyjelentőségű — hiányzik azt Et. Sz. első füzetéből, amint a későbbi füzetekben sem találhatunk meg minden nyelvi vagy településtörténeti szempontból nevezetes helynevet.

nevek után, amelyek a kőrisfa szl. elnevezésével volnának kapcsolatba hozhatók. — Az *Eszenyő* név kétszer szerepel, mindig erdő elnevezéseként: *Eszenyő-Bükk* hegy és patak Gyergyóremete közelében, *Eszenyő* erdő a Túr torkolatánál (kat. t.)³ Már eleve is valószínűtlen, hogy erdőt kétszer is — egy soha elő nem forduló — személynévvel neveztek volna el. Hogy az *Eszenyő* erdő nevében a 'kőris' szláv neve lappang, arra nézve felhozhatjuk, hogy az *Eszenyő* erdő vidékén a középkorban egy *Jeszenő* nevű birtokról is történik említés (Cs., I, 496), ami nyilván azt jelenti, hogy ezt a nevet a magyarok a Túr és Szamos vidékén kétszer is átvették és pedig prejottált és prejottálatlan alakban, amiből az következik, hogy a szlávok a Szamos mellékén tovább tartották magukat mint egyebütt, amint ez idézett értekezésemhez mellékelte térképről is világosan leolvasható. Keletmagyarországban azonban — úgy látszik — a kőris szláv elnevezése kölcsönszóként is meghonosodott, amint ezt a következő adat tanúsítja: A szabolcsmegyei *Eszény* 1270-ben *Apa* néven van említve, de az okl. hozzáteszi „*Ezen nomine habendo signa in arboribus*“ (W. 8,261), ami nézetem szerint annyit jelent, hogy az *Apa* nevű falut az *eszeny* fákra *Eszeny*-nek is mondják. Ilyenformán a csiki *Eszenes-pataka* név is 'kőrispatak' értelemben magyar névadáson alapuló elnevezés lehet. Kutatásaim során találkoztam — emlékeztésem szerint Szatmárban — a *Szénpatak* névvel is: valószínűleg ez a név is eredetileg *Eszénypatak* volt. Ezek szerint nem az *ész* köznév lappang neveinkben, de még a török *ez-mek* „szét-taposni“ ige sem, ahogy BÁTKY szeretné és amit az MEtSz. szerzői szintén lehetségesnek tartanak.

Esztár eredete nem ismeretlen, mint a MEtSz. szerzői állítják: a szl. *starŭ* „vetus“ szóból származik, amint ezt idézett németnyelvű értekezésemben rég kifejtettem (v. ö. ZONF. 6, 108). *Germanica sunt; non leguntur?*

Esztergom neve a MEtSz. szerint a 10. század közepén már megvolt a magyar nyelvben, azonban a névadó *Sztrigon* szerintük szláv névvel bíró magyar ember volt. Ez lehetetlen-ség, mert emlékeztésem szerint a magyarok csak a 9. század

³ A MEtSz. szerzői a Helységnévtárból az *Eszenyői tanya* nevet idézik. Ez azonban másodlagos név; az elsődleges név a katonai térképről olvasható le.

végén költöztek be Magyarországra és aligha az volt az első teendőjük, hogy gyermekeik számára szláv szolgálóktól kölcsönözzenek olyan neveket, amelyeket még kiejteni is csak bajjal tudtak volna. Az a körülmény, hogy a feltéendő szláv névvégződést elhagyták, más esetekben is megtörtént, amint erre egy cikkemben már több példát is említettem (Nyr. 61, 37.) Ez azonban elméletileg is igazolható: minden nép, amely az idegen helynevet valamennyire megérti (szláv jövevényszavaink tanúsága szerint a magyarság körében a tizedik század körül általános volt a szláv-magyar kétnyelvűség), az idegen neveket a saját megszokott névadási módja szerint veszi át. Ilyenformán vettek át a németek is helyneveket a csehektől és viszont.⁴ Az pedig nem kétséges, hogy a 10. században a magyarban még az ú. n. nomádos helynévadás divott: vagyis helyeket egyszerűen személynévvel neveztek el minden végződés nélkül. És ezen névadási módnak megfelelően az idegen helynevek végződéseit az átvételkor elhagyták. Így lett az *Esztergom* név is.

Esztrény nevének eredete a MEtSz. szerint nincs tisztázva, bár a szerzők megemlítik, hogy tótul *Ostrany*-nak hívják. Ennek a tót névnek az etimológiája azonban megtalálható Miklosich-nál is (Die sl. ON aus Appell.: az *ostrŭ* címszó alatt), az pedig talán mégsem valószínű, hogy a magyar név más eredetű volna.

Etre, teljesen azonos lehet a *Hedre* névvel; olyan korban átvéve, amikor a szókezdő *h* a magyarban még *ch*-nak hangzott.

Ezerény hn. nem mondható ismeretlen eredetűnek, ha tudjuk róla a MEtSz. szerzőivel, hogy tótul *Ozorin*-nak hívják és hogy a tót név az *Ozora* szn.-ből származhatott (*Ozorŭ* szn. is tekintetbe jöhet). Az talán mégsem tehető fel, hogy a teljesen hasonló hangzású magyar hn. etimológiája más irányban volna keresendő.

Moór Elemér.

⁴ E. SCHWARZ: Die Ortsnamen der Sudetenländer als Geschichtsquelle. 1932, 201—209.